

Sygn. akt II AKz 652/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mariusz Żak (spr.)

Sędzia: SA Witold Mazur

SA Iwona Hyla

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. K. (1) (K.)**

oskarżonemu o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 28 października 2015 r., XVI K 121/15,

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 października 2015 r., XVI K 121/15, Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył wobec oskarżonego M. K. (1) stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt II Kp 47/15 i określił dalszy czas jego stosowania do dnia 31 stycznia 2016 r. do godz. 11:30.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji:

1. obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na uznaniu, że konieczne jest dalsze stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, podczas, gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, wskazuje, iż oskarżony nie może utrudniać postępowania sądowego, albowiem, w przypadku nieprzedłużenia tymczasowego aresztowania, oskarżony pozostanie w zakładzie karnym, celem odbycia kary pozbawienia wolności, zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach, Wydział XVI Karny, sygn. akt XVI K 70/14, w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, który stał się prawomocny z dniem 14 kwietnia 2015r., a nieprzeprowadzenie dowodów z przesłuchania świadków M. S., A. T., wynika wyłącznie z ich postawy, albowiem, pomimo prawidłowego doręczenia wezwań na rozprawę, nie stawiają się oni na wezwania Sądu, nie usprawiedliwiają swojej nieobecności, a oskarżony nie powinien z tego faktu ponosić negatywnych konsekwencji procesowych;

2. obrazę prawa procesowego, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art.

7 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na uznaniu, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, podczas, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności, ocena dotychczasowych zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonego, nie potwierdza, aby oskarżony był w domu pokrzywdzonego i dopuścił się popełnienia czynów, o jakie jest oskarżony.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nieprzedłużanie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. K. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że koniecznym jest dalsze stosowanie wobec oskarżonego M. K. (1) najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak również spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona.

Spełniona bowiem została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególne w postaci obawy utrudniania prawidłowego toku postępowania oraz ucieczki lub ukrycia się (art. 258 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.), wywodzone z zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. podstaw wyjaśnienia wymaga, że ostateczna ocena materiału dowodowego i kategoryczne ustalenia faktów będą miały miejsce na etapie wyrokowania. Wbrew zaś twierdzeniom skarżącego, na chwilę obecną Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że zebrany materiał dowodowy - w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego M. K. (2), zeznań K. N. oraz uprzednio składanych wyjaśnień, a aktualnie zeznań M. S. - wskazuje, że w sprawie zachodzi duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, tj. z art. 280 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jeśli zaś chodzi o wskazywane w ramach drugiego z zarzutów zażalenia wątpliwości dotyczące zebranego w sprawie materiału dowodowego wyjaśnienia wymaga, że nie niweczą one występowania omawianego wyżej dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw, a szczegółowe ich omówienie będzie miało miejsce na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania należy wyjaśnić, że biorąc pod uwagę przekraczające

8 lat pozbawienia wolności zagrożenie ustawowe pierwszego z ww. czynów zarzucanych oskarżonemu, grozi mu wymierzenie surowej kary. Jeśli zaś weźmie się pod uwagę prawdopodobieństwo ich popełnienia w warunkach z art. 64 § 2 k.k. groźba ta ma charakter realny. Jak zaś wprost wynika z art. 258 § 2 k.p.k. groźba wymierzenia surowej kary może wskazywać na istnienie obaw utrudniania prawidłowego toku postępowania, o których mowa w art. 258 § 1 k.p.k.

Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika,

by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa czy ukrywania się lub ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary.

Nie ma również racji skarżący wskazując w pierwszym z zarzutów, że oskarżony nie może utrudniać postępowania sądowego, gdyż w przypadku nieprzedłużenia tymczasowego aresztowania, pozostanie w zakładzie karnym celem odbycia kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach w sprawie o sygn. akt XVI K 70/14.

Pomimo istotnego podobieństwa między konsekwencjami tymczasowego aresztowania oraz kary pozbawienia wolności, nie można pomijać, że inne są rygory związane z odbywaniem kary, a inne – bardziej restrykcyjne w zakresie możliwości kontaktu z innymi osobami - związane są z tymczasowym aresztowaniem.

Ponadto, istotnym jest, że Sąd przed którym prowadzone jest niniejsze postępowanie nie posiada instrumentów prawnych zapewniających jakikolwiek wpływ na odbywaną przez oskarżonego karę pozbawienia wolności, w tym chociażby na kwestię ewentualnego udzielenia mu przerwy w karze czy też innych form czasowego opuszczenia zakładu karnego. W rezultacie, odbywanie kary pozbawienia wolności nie jest środkiem, który pozwala na zabezpieczenie Sądowi niniejszego postępowania i mógłby niejako zastąpić tymczasowe aresztowanie.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że nie ma racji skarżący twierdząc, iż skoro skazany uzyskał zgodę na korzystanie z aparatu telefonicznego w trakcie stosowania tymczasowego aresztowania z uwagi na uznanie, że nie będzie to wykorzystane w celu bezprawnego utrudniania postępowania, to tym samym należy przyjąć, że obawa w tym zakresie nie istnieje również po uchyleniu tymczasowego aresztowania. Wówczas bowiem skazany uzyskałby znacznie szersze spektrum możliwości bezprawnego wpływu na postępowanie niż poprzez nadzorowaną rozmowę telefoniczną.

W świetle powyższego, stosowany środek zapobiegawczy nie jest zatem nadmierny i nie przestał spełniać swych funkcji zabezpieczających proces, przeradzając się w antycypację przyszłej kary, a zatem zarzut naruszenia art. 257 § 1 k.p.k. również nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z./

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę,

- akta zwrócić.

Katowice, dnia 18 listopada 2015 r.